ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1982 [1]

Dominique Noëlle Oberthür
κατά Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

«Ὑπάλληλος — Ἀκύρωση ἐκθέσεως κρίσεως»

Ὑπόθεση 105/81

Περίληψη

1. Ὑπάλληλοι — Κρίση — Δευτεροβάθμια διαδικασία, ἐσωτερική τοῦ ὀργάνου — Γνώμη τῆς ἐπιτροπῆς ἴσης ἐκπροσωπήσεως γιά τίς ἐκθέσεις κρίσεως — Ἀδυναμία τῆς Ἐπιτροπῆς νά ἐκφέρει γνώμη ἐπί τοῦ θέματος πού ἐγείρει ὁ ἐνδιαφερόμενος — Ἀπόφαση τοῦ δευτεροβάθμιου κριτῆ — Κύρος

(Κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ἄρθρο 43)

2. Ὑπάλληλοι — Κρίση — Ἔκθεση κρίσης — Ἐκτίμηση τῶν κριτῶν — Δικαστικός ἔλεγχος — Ὅρια

(Κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ἄρθρο 43)

1. Ἐλλείψει γνώμης τῆς ἐπιτροπῆς ἴσης ἐκπροσωπήσεως γιά τίς ἐκθέσεις κρίσεως, ἡ ὁποία θεωρεῖ ὅτι δέν δύναται νά ἐκφέρει γνώμη ἐπί ἑνός θέματος πού ἐγείρει ὁ ἐνδιαφερόμενος, ὁ δευτεροβάθμιος κριτής δέν ὑποχρεοῦται νά ἀπόσχει ἀπό τό νά λάβει ὁ ἴδιος τήν ἀπόφαση ἐπικυρώσεως ἤ τροποποιήσεως τῆς ἐκθέσεως.

2. Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐκτίμηση τῶν προσόντων τοῦ ὑπαλλήλου πού περιέχεται στήν ἔκθεση κρίσεως, ἔργο τοῦ Δικαστηρίου δέν εἶναι νά ὑποκατασταθεῖ στόν κριτή ἤ στό δευτεροβάθμιο κριτή.

Στήν ὑπόθεση 105/81,

DOMINIQUE NOËLLE OBERTHÜR, ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, κάτοικος Zaventem (Βέλγιο), 30 Batticelaan, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Marcel Slusny δικηγόρο Βρυξελλῶν, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Ernest Arendt, δικηγόρο, 34 B, rue Philippe-II,

προσφεύγουσα,

κατά

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τόν Jacques Delmoly, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Daniel Jacob, δικηγόρο Βρυξελλῶν, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο, τόν Oreste Montalto, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθ' ἧς,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο τήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβάθμιου κριτοῦ, Le Goy, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἔκθεση κρίσεως τῆς προσφευγούσης γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1975 μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1977, καθώς καί τήν ἀκύρωση, στήν τετάρτη μορφή της, τῆς ἐκθέσεως κρίσεως τῆς προσφευγούσης γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1975 ἕως 30ῆς Ἰουνίου 1977 καί τήν ἀκύρωση τῶν ἀποφάσεων τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976 καί τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1978, περί τοποθετήσεως τῆς προσφευγούσης στήν ΓΔ VII ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1979,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς A. O'Keeffe, πρόεδρο τμήματος, G. Bosco καί T. Koopmans, δικαστές,

γενική εἰσαγγελεύς: S. Rozès
γραμματεύς: P. Heim

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, οἱ προτάσεις, καθώς καί τά ἐπιχειρήματα πού ἀνέπτυξαν οἱ διάδικοι κατά τήν γραπτή διαδικασία ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

Κατόπιν διαγωνισμοῦ, ἡ Oberthür, γαλλικῆς ὑπηκοότητος διορίσθηκε, τόν Ἰούνιο

1959, μόνιμος ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς στόν βαθμό C 2, προήχθη δέ στόν βαθμό B 5, ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1967. Ἀπό 1ης Ἰουνίου 1972 μέχρι 1ης Ἰουνίου 1975 ἐτοποθετήθη στήν Γενική Διεύθυνση VII «Μεταφορές» μέ τόν βαθμό B 3. Ἀπό 1ης Ἰουνίου 1975, ἡ προσφεύγουσα ἐτοποθετήθη προσωρινῶς στήν ὑπηρεσία περιβάλλοντος καί προστασίας τῶν καταναλωτῶν, ἐνῶ ἡ ἀπόφαση γιά τήν ὁριστική τοποθέτηση θά ἐλαμβάνετο ὕστερα ἀπό δοκιμαστική περίοδο ἕξι μηνῶν.

Ἀπό 1ης Ὀκτωβρίου 1975, ἡ Oberthür ἐτοποθετήθη προσωρινῶς στήν Γενική Διεύθυνση V «Ἀπασχόληση καί κοινωνικές ὑποθέσεις», ἐπίσης γιά δοκιμαστική περίοδο ἕξι μηνῶν.

Μέ ἀπόφαση τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976, ἡ προσφεύγουσα ἐτοποθετήθη καί πάλι στήν ΓΔ VII ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1976. Συνέχισε, πάντως, νά ἐργάζεται στήν ΓΔ V μέχρι τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1977, ὁπότε ἀνέλαβε, πράγματι, ὑπηρεσία στήν ΓΔ VII. Δεδομένου ὅτι ἡ ἀπόφαση τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976 ἔπασχε ἀπό ὁρισμένα οὐσιαστικά ἐλαττώματα, ἐλήφθη νέα ἀπόφαση στίς 13 Δεκεμβρίου 1978 περί τοποθετήσεως τῆς προσφευγούσης στήν ΓΔ VII, ἀναδρομικῶς ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1976.

Ἡ προκειμένη ὑπόθεση ἀφορᾶ τήν ἔκθεση κρίσεως γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1975 μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1977. Τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα), στό πλαίσιο τῆς ὑποθέσεως 24/79 (Rec. 1980, σ. 1743), ἐπέβαλε κυρώσεις γιά τήν μή σύνταξη τῆς ἐκθέσεως γιά τήν περίοδο αὐτή, κατά τόν χρόνο τῆς ἐξετάσεως τῶν προσόντων τῶν ὑποψηφίων γιά προαγωγή γιά τό ἔτος 1978. Τό ἱστορικό τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς εἶναι περίπλοκο. Ἀπό τόν φάκελο τῆς δικογραφίας προκύπτει ὅτι συνετάχθησαν τέσσερεις ἐκθέσεις πρίν υἱοθετηθεῖ ἡ ὁριστική μορφή.

Ἡ προσφεύγουσα ἐκθέτει ὡς ἑξῆς τά στάδια πού διῆλθε ἡ κατάρτιση τῆς ἐκθέσεως:

α) Μία *πρώτη ἔκθεση,* κρίσεως συνετάγη στίς 2 Μαρτίου 1978 ἀπό τούς Weindl, Muilwijk καί Zambelli, ἀμέσως προϊσταμένους γιά τούς ὁποίους εἰργάζετο ἡ προσφεύγουσα καί πού ὀρθῶς ἦταν ἁρμόδιοι γιά τήν κρίση της.

Ὁ τότε βοηθός τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς ΓΔ VII, Munro ἔδωσε τήν ἔγκρισή του γιά τό κείμενο αὐτό, ἀφοῦ ἐζήτησε τήν γνώμη τοῦ Van Heesen, προϊσταμένου τῶν ἀρχείων τῆς ΓΔ VII, μόνου ὑπαλλήλου μέ τόν ὁποῖο εἶχε ἐργασθεῖ ἡ προσφεύγουσα, στήν ΓΔ VII.

β) Ὁ τότε προϊστάμενος τμήματος Wathelet ὑπέβαλε στόν Muilwijk ἕνα *δεύτερο κείμενο,* πού ἔφερε χρονολογία *1ης Σεπτεμβρίου 1978* καί τίτλο «Σχέδιο ἐκθέσεως κρίσεως». Οἱ Weindl, Muilwijk καί Zambelli δέν ἐδέχθησαν τό σχέδιο ἐκθέσεως λόγω τοῦ χαρακτῆρος του καί ἐπεκύρωσαν μέ τό ἀπό 7ης Δεκεμβρίου 1978 σημείωμά τους τήν πρώτη ἔκθεση τῆς 2ας Μαρτίου 1978 πού εἶχαν συντάξει ἀπό κοινοῦ.

γ) *Στίς 3 καί στίς 4 Ἀπριλίου 1979, ἕνα τρίτο κείμενο,* παρόμοιο μέ τό σχέδιο ἐκθέσεως κρίσεως τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1978, ἀλλά αὐτή τήν φορά μεταφρασμένο στά ἀγγλικά, ὑπεβλήθη ἀπό τόν Wathelet, στόν βοηθό «ad interim» τῆς ΓΔ VII, Munro· ὁ Van Heesen, τῶν ἀρχείων τῆς ΓΔ VII, τό μόνο πρόσωπο γιά τό ὁποῖο καί μέ τό ὁποῖο εἰργάζετο ἡ προσφεύγουσα τήν ΓΔ VII ἀπό τίς 12 Ἀπριλίου 1977, ὑπέβαλε ἰδιοχείρως παρατηρήσεις στίς σελίδες 2, 3 καί 4, ρητῶς ἀντίθετες πρός τήν κρίση τοῦ Munro γιά τόν ὁποῖο ἡ προσφεύγουσα

οὐδέποτε εἶχε ἐργασθεῖ οὔτε κατά τήν διάρκεια αὐτῆς τῆς 6ραχυτάτης περιόδου τῶν δύο καί ἡμίσεος μηνῶν οὔτε κατά τά λοιπά, κατά τήν περίοδο πού ἐκάλυπτε ἡ ἔκθεση κρίσεως δηλαδή ἀπό 1ης Ἰουλίου 1977 μέχρι 30 Ἰουνίου 1979.

δ) *Ἕνα τέταρτο κείμενο, ὑπό ἡμερομηνία 3 καί 4 Ἀπριλίου 1979,* κατηρτίσθη ἀπό τούς Wathelet καί Munro, στήν πραγματικότητα ὅμως μετά τήν ἀνωτέρω ἡμερομηνία, ἀκριβῶς ὅπως καί τό προηγούμενο κείμενο στήν ἀγγλική, μέ μόνη τήν διαφορά ὅτι τό τελικό αὐτό κείμενο δέν περιεῖχε τίς παρατηρήσεις τοῦ Van Heesen, ἱεραρχικοῦ προϊσταμένου τῆς προσφευγούσης στήν ΓΔ VII. Αὐτό τό τέταρτο κείμενο ἀπετέλεσε τήν ὁριστική μορφή τῆς ἐκθέσεως κρίσεως τῆς προσφευγούσης καί ὑπ' αὐτήν τήν ἰδιότητα περιελήφθη στόν προσωπικό της φάκελο (χωρίς νά ζητηθεῖ ἡ γνώμη τῶν τριῶν τέως προϊσταμένων τῆς ΓΔ V, δηλαδή τῶν Weindl, Muilwijk καί Zambelli).

Μή ἱκανοποιημένη ἀπό τήν τελική μορφή τῆς ἐκθέσεως, ἡ Oberthür ἤσκησε τίς προβλεπόμενες ἀπό τόν «Ὁδηγό κρίσεως» ἐνστάσεις.

α) Ἐζήτησε νά ὑποβληθεῖ ἡ ἔκθεση στόν δευτεροβάθμιο κριτή, Le Goy. Ὁ τελευταῖος, κληθείς ἀπό τόν διευθυντή προσωπικοῦ νά προβεῖ στήν ἀναθεώρηση τῆς ἐν λόγω ἐκθέσεως, ἠρνήθη καί τήν διετήρησε μέ ἀπόφαση τῆς 4ης Ἰουλίου 1980.

6) Ἡ Oberthür ἐζήτησε νά ὑποβληθεῖ ἡ ἔκθεση στήν ἐπιτροπή ἰσομεροῦς συνθέσεως γιά τίς κρίσεις. Ἡ ἐπιτροπή, διχασμένη στήν ἐκτίμησή της, δέν ἐξέφρασε γνώμη ὡς πρός τήν οὐσία.

Μέ ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1980, ἡ προσφεύγουσα ἤσκησε ἔνσταση κατά:

α) τῆς ἀποφάσεως τοῦ Le Goy τῆς 4ης Ἰουλίου 1980·

6) τῆς ἴδιας τῆς ἐκθέσεως κρίσεως·

γ) τῶν ἀποφάσεων περί τοποθετήσεως τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976 καί 13ης Δεκεμβρίου 1978 ἐφ' ὅσον ἔχουν ἐπίπτωση στόν προσδιορισμό τῆς ἁρμοδίας γιά τήν σύνταξη τῆς ἐκθέσεως κρίσεως Γενικῆς Διευθύνσεως καί ἐπομένως στήν διαφορά.

Ἐλλείψει ἀπαντήσεως στήν ἔνστασή της, ἐντός τῆς προθεσμίας πού προβλέπεται στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἡ Oberthür ἤσκησε τήν παρούσα προσφυγή στίς 28 Ἀπριλίου 1981 πού ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία στίς 30 Ἀπριλίου 1981.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα) ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Μέ τήν προσφυγή της *ἡ προσφείγουσα* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

«— νά κρίνει ἄκυρη καί χωρίς ἔννομο ἀποτέλεσμα τήν ἀπόφαση πού ἐλαβε ὁ δευτεροβάθμιος κριτής, Le Goy, σχετικά μέ τήν ἔκθεση κρίσεώς της γιά τήν περίοδο τῆς ἀπό 1ης Ἰουλίου 1975 μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1977, στό ἀπό 4ης Ἰουλίου 1980 σημείωμά του·

— νά κρίνει ἄκυρη καί χωρίς ἀποτέλεσμα, στήν τετάρτη μορφή της τήν ἔκθεση κρίσεως τῆς προσφευγούσης γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1975 μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1977·

— νά κρίνει ἄκυρες καί χωρίς ἔννομο ἀποτέλεσμα, ὅσο παρίστανται ἀναγκαῖο, τίς ἀποφάσεις 6060 τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976 καί 1656 της 13ης Δεκεμβρίου 1978 τῆς ΓΔ IX, περί τοποθετήσεως τῆς προσφευγούσης στήν ΓΔ VII ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1976·

— νά καταδικάσει τήν άντίδικο στά δικαστικά καί άλλα έξοδα τῆς δίκης».

Ἡ *καθ' ἧς* ζητεῖ άπό τό Δικαστήριο:

— νά άπορρίψει τήν προσφυγή ὡς άδάσιμη·

— νά καταδικάσει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά έξοδα.

III — Λόγοι άκυρώσεως καί έπιχειρήματα τῶν διαδίκων

α) Ὅσον άφορᾶ τήν άπόφαση τοῦ δευτεροβάθμιου κριτοῦ Le Goy, τῆς 4ης Ἰουλίου 1980

Πρῶτος λόγος άκυρώσεως: Ἡ *προσφεύγουσα* ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Le Goy δέν ἦταν ὁ άρμόδιος δευτεροβάθμιος κριτής έπειδή ἡ ΓΔ VII δέν ἦταν ἡ άρμοδία Γενική Διεύθυνση γιά τήν σύνταξη τῆς έκθέσεως κρίσεως τῆς προσφευγούσης.

Τό ζήτημα ἄν ἔπρεπε νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη γιά τόν προσδιορισμό τῆς άρμοδίας ΓΔ ἡ πραγματική ἤ τυπική τοποθέτηση τοῦ ὑπαλλήλου στασιάζεται. Ὁ Ὁδηγός κρίσεως τοῦ Σεπτεμβρίου 1971, πού διεῖπε τήν έπίδικη έκθεση, προβλέπει ὅτι:

«Ἡ έφαρμογή τῶν κανόνων αὐτῶν δύναται νά δημιουργήσει δυσχέρειες σχετικά μέ τήν κατάσταση τοῦ κριτοῦ ἤ τοῦ κρινόμενου. Αὐτές πρέπει νά έπιλύονται λαμβανομένων ὑπ' ὄψη, άναλόγως τῆς περιπτώσεως, τῶν νομικῶν ἤ τῶν πραγματικῶν καταστάσεων.»

Ἐκ τῶν άνωτέρω δέν ἔπεται ὅτι ἡ τυπική τοποθέτηση ὑπαλλήλου προηγεῖται τῶν πραγματικῶν καταστάσεων ὅσον άφορᾶ τόν προσδιορισμό τοῦ άρμοδίου κριτοῦ.

Τό σύστημα πού έφαρμόζει ἡ Ἐπιτροπή καί πού περιέχεται λεπτομερῶς στόν Ὁδηγό κρίσεως προβλέπει ὅτι πρέπει νά ζητεῖται ἡ γνώμη ὅλων τῶν προσώπων πού εἶναι σέ θέση νά έκφέρουν γνώμη γιά τήν έργασία πού ἔχει έκτελέσει ὁ ὑπάλληλος (πράγμα πού δέν ἔγινε στήν περίπτωση τῆς Oberthür) καί, έπομένως, πρέπει νά γίνει δεκτό ὅτι ἡ πραγματική τοποθέτηση δύναται νά προσδιορίσει τήν άρμοδία άρχή γιά τήν σύνταξη τῆν έκθέσεως κρίσεως.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ὑποστηρίζει ὅτι κατά τόν χρόνο τῆς συντάξεως τῆς έκθέσεως, ἡ προσφεύγουσα ἦταν τυπικῶς τοποθετημένη στήν γενική γραμματεία τῆς ΓΔ VII «Μεταφορές» άπό ἕξι μηνῶν καί πλέον: ἡ διεύθυνση αὐτή ἔπρεπε νά προβεῖ στήν σύνταξη τῆς έκθέσεως κρίσεως σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 3, ἐδάφιο 1, τῶν γενικῶν διατάξεων περί έκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ΕΚ. Περαιτέρω, ἡ Ἐπιτροπή έπιμένει στό γεγονός ὅτι, σύμφωνα μέ τήν μορφή τοῦ Ὁδηγοῦ κρίσεως πού εἶχε έφαρμογή έν προκειμένω, δηλαδή τήν ἔκδοση τοῦ Σεπτεμβρίου 1973, ἡ τυπική τοποθέτηση τοῦ ὑπαλλήλου προηγεῖται τῶν πραγματικῶν καταστάσεων.

Δεύτερος λόγος άκυρώσεως: Ἡ *προσφεύγουσα* παρατηρεῖ ὅτι ἡ έπιτροπή ἰσομεροῦς συνθέσεως γιά τίς κρίσεις δέν έξέφερε γνώμη ὅσον άφορᾶ τήν οὐσία τῆς έκθέσεως κρίσεως, ὅτι δηλαδή ὁ Le Goy ἔλαβε τήν άπόφασή του χωρίς νά λάβει ὑπ' ὄψη τήν γνώμη αὐτή, ἐνῶ ὤφειλε νά διαβιβάσει τήν ὑπόθεση στήν διοίκηση, γιά τήν λήψη μέτρων προκειμένου νά δυνηθεῖ νά άσκήσει τά καθήκοντά της ἡ έπιτροπή ἰσομεροῦς συνθέσεως γιά τίς κρίσεις.

Ἡ διοίκηση θά διεβίβαζε τόν φάκελο στήν έπιτροπή καλώντας την νά προβεῖ σέ ψηφοφορία. Δεδομένου ὅτι δέν ὑπάρχει κανονισμός πού προβλέπει ὅτι ἡ έπιτροπή πρέπει νά άποφαίνεται δι' ὁμοφωνίας, θά ἠδύνατο, έπομένως, νά έφαρμοσθεῖ ἡ γενική άρχή πού διέπει τήν ψηφοφορία στό πλαίσιο οἱασδήποτε συνελεύσεως, δηλαδή τῆς άπλῆς πλειοψηφίας.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀντιτάσσει ὅτι, λόγω τῆς ἀρνήσεως τῆς ἐπιτροπῆς νά ἀσχοληθεῖ μέ τήν οὐσία τῆς κρίσεως, ἡ διοίκηση ἀπεδεσμεύθη τῆς ὑποχρεώσεως νά ζητήσει τήν γνώμη της ἡ δέ διαδικασία πού ἐφηρμόσθη δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς πάσχουσα. Λόγω τῆς ἰσομεροῦς συνθέσεως τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ υἱοθέτηση μιᾶς γνώμης πού ἔχει διαμορφωθεῖ ἀπό τό ἥμισυ τῶν μελῶν της θά ἀπετέλει λύση στερουμένη ἐννοίας καί ἀντιβαίνουσα στόν ἴδιο τόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο συνεστήθη ἡ ἰσομερής ἐπιτροπή.

Τρίτος λόγος ἀκυρώσεως: Κατά τήν *προσφεύγουσα,* ἡ ἀπόφαση τοῦ δευτεροβάθμιου κριτοῦ στηρίζεται σέ πραγματικά περιστατικά ἀνακριβή ἤ μή πλήρη:

1) στήν ἔκθεση κρίσεως δέν γίνεται καμμία μνεία γιά τίς ἐργασίες πού εἶχε ἐκτελέσει ἡ προσφεύγουσα στήν ὑπηρεσία περιβάλλοντος καί προστασίας τῶν καταναλωτῶν περί τῶν ὁποίων ἡ ἀπό 30ῆς Σεπτεμβρίου 1975 ἔκθεση τοῦ Leon Klein πρώην βοηθοῦ στήν ἐν λόγω ὑπηρεσία·

2) στήν ἔκθεση δέν ἐπισυνάπτονται οἱ παρατηρήσεις τοῦ ἀμέσου προϊσταμένου τῆς προσφευγούσης, Van Heesen, διευθυντοῦ τῶν ἀρχείων τῆς ΓΔ VII, ὁ ὁποῖος ἠναγκάσθη νά διατυπώσει παρατηρήσεις ἄκρως προσφυεῖς ὅσον ἀφορᾶ τήν ἔκθεση κρίσεως·

3) ἡ ἴδια ἡ ἔκθεση κρίσεως ἐπαναλαμβάνει τήν διατύπωση ἑνός σημειώματος τοῦ Wathelet, δυσμενέστερο ἐν σχέσει πρός ἕνα σχέδιο πού εἶχε συντάξει τήν 1η Σεπτεμβρίου 1978, τό ὁποῖο (σχέδιο) ἀπέδιδε στήν προσφεύγουσα βαθμό ἀνώτερο τοῦ συνήθους, γιά τήν ἀπόδοση. Τό σχέδιο αὐτό δέν ἔγινε δεκτό ἀπό τούς τρεῖς συνεργάτες τοῦ Wathelet·

4) ἡ προσφεύγουσα ἀμφισθητεῖ ρητῶς ὅλες τίς ἐκτιμήσεις τοῦ Munro, γιά τόν ὁποῖο οὐδέποτε εἰργάσθη καί ὁ ὁποῖος δέν εἶναι δυνατόν νά ἔχει λάβει ἀπό τόν κ. Van Heesen παρά μόνο εὐνοϊκές παρατηρήσεις.

Ἡ *Ἐπιτροπή* παρατηρεῖ ὅτι τό Δικαστήριο δέν ἔχει ἁρμοδιότητα δικαστικοῦ ἐλέγχου παρά μόνο ὅσον ἀφορᾶ τά τυπικά ἐλαττώματα ἤ τήν προφανή πραγματική πλάνη (ἀπόφαση τῆς 17ης Μαρτίου 1971, ὑπόθεση 29/70, Marcato, Rec. σ. 243, καί ἀπόφαση τῆς 25ης Νοεμβρίου 1976, ὑπόθεση 122/75, Kuster, Rec. σ. 1685).

Ἄρα, πρέπει ἐν προκειμένω νά ἐξακριβωθεῖ ἄν ἀπό τά στοιχεῖα πού ἀναφέρει ἡ προσφεύγουσα προκύπτει ἡ ὕπαρξη πραγματικῆς πλάνης.

Ἡ Ἐπιτροπή προβάλλει, ἀντίθετα μέ ὅσα ἰσχυρίζεται ἡ προσφεύγουσα, ὅτι ἡ ἔκθεση κρίσεως ἀναφέρει ρητῶς ὅτι ἡ προσφεύγουσα εἰργάσθη κατά τήν περίοδο κρίσεως στήν ὑπηρεσία περιβάλλοντος καί προστασίας τῶν καταναλωτῶν ὅπου ἤσκησε καθήκοντα ὑπαλλήλου τεκμηριώσεως ἐπί τρεῖς μῆνες.

Ἡ *προσφεύγουσα* ὑποστηρίζει ὅτι οἱ παρατηρήσεις τοῦ Van Heesen, ὑπαλλήλου στήν ΓΔ VII «παρελήφθησαν».

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀπαντᾶ ὅτι ὁ Van Heesen τοῦ ὁποίου τήν γνώμη ἐζήτησε ὁ δευτεροβάθμιος κριτής, ὁ ὁποῖος καί τῆς ὑπέβαλε τήν ἐν λόγω ἔκθεση, τήν ὑπέγραψε χωρίς νά διατυπώσει παρατηρήσεις. Ὁ Van Heesen ἐπέφερε τίς παρατηρήσεις στό ἀντίγραφο τῆς ἐκθέσεως τῆς Oberthür. Αὐτές οἱ παρατηρήσεις ἐκοινοποιήθησαν στόν δευτεροβάθμιο κριτή, μετά τήν κατάρτιση τῆς ἐκθέσεως καί, ἐπομένως, δέν δύνανται νά γίνουν δεκτές.

Ὅσον ἀφορᾶ τό ὑπηρεσιακό σημείωμα τοῦ Wathelet, ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ ὅτι τό ἔγγραφο αὐτό εἶχε συντάξει ἡ ἴδια ἡ Oberthür καί εἶχε ὑπογράψει ὁ Weindl, ἀναπληρωτής του κατά τήν ἀπουσία του. Ἡ ἔκθεση αὐτή στερεῖται ἀξίας ἐπειδή δέν συνετάγη ἀπό τόν ἁρμόδιο κριτή, δηλαδή τόν Wathelet, προϊστάμενο τοῦ τμήματος στό ὁποῖο ὑπηρετοῦσε ἡ ἐνδιαφερομένη.

Ἡ *προσφεύγουσα* ἀμφισβητεῖ τόν ἰσχυρισμό τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι δηλαδή συνέταξε ἡ ἴδια τό σχέδιο ἐκθέσεως κρίσεώς της. Ἁπλῶς ἐξέθεσε ποιά καθήκοντα εἶχε ἀσκήσει, πράγμα πού γίνεται συνήθως στίς περισσότερες ὑπηρεσίες. Τήν ἔκθεση εἶχε ὑπογράψει ὁ Weindl, κατά τήν διάρκεια τῆς ἀπουσίας τοῦ Wathelet, ἡ διαδικασία δέ αὐτή εἶναι ἀπολύτως κανονική.

Στήν ἀπάντησή της, ἡ προσφεύγουσα παρατηρεῖ ὅτι τό Δικαστήριο ἔχει τόν ἔλεγχο τῶν μέσων μέ τά ὁποῖα διαμορφώνει γνώμη ὁ κριτής ἤ ὁ δευτεροβάθμιος κριτής. Τονίζει ὅτι ὁ Ὁδηγός κρίσεως στίς μορφές του, τοῦ Σεπτεμβρίου 1971 καί Σεπτεμβρίου 1979 ὁρίζει ὅτι:

«ὁ κριτής ζητεῖ προηγουμένως τήν γνώμη τῶν ἱεραρχικῶν προϊσταμένων τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν στίς ὁποῖες ἔχει ἤ εἶχε τοποθετηθεῖ ὁ ὑπάλληλος κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀναφορᾶς. Αὐτοί θεωροῦν τήν ἔκθεση καί δύνανται νά ἐκφέρουν παρατηρήσεις ἐάν δέν συμφωνοῦν μέ τόν κριτή».

Ἐν προκειμένω, ὁ Munro ὄφειλε νά ζητήσει τήν γνώμη τῶν ἱεραρχικῶν προϊσταμένων τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν στίς ὁποῖες ὑπηρετοῦσε ἤ εἶχε ὑπηρετήσει ἡ προσφεύγουσα, δηλαδή τόν Wendl, Muilwijk, Zambelli καί ἐνδεχομένως Foret καί Klein.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀμύνεται προβάλλοντας ὅτι, ὁ κριτής συνεμορφώθη πρός τίς ἐπιταγές τοῦ Ὁδηγοῦ κρίσεως, ζητώντας τήν γνώμη ἀφ' ἑνός τοῦ Wathelet, προϊσταμένου τοῦ τμήματος «Διοίκηση καί οἰκονομικά» στήν ΓΔ V, στήν ὁποία εἶχε τοποθετηθεῖ ἡ προσφεύγουσα μεταξύ Ὀκτωβρίου 1975 καί Μαρτίου 1977, καί ἀφ' ἑτέρου τοῦ Van Heesen, ἱεραρχικοῦ προϊσταμένου τῆς προσφευγούσης μεταξύ Μαρτίου καί Ἰουνίου 1977.

Τέταρτος λόγος ἀκυρώσεως: Ἡ *προσφεύγουσα* παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἀπόφαση τοῦ δευτεροβάθμιου κριτοῦ εἶναι ἐν πάση περιπτώσει ἄκυρη διότι κατά τήν κατάρτισή της δέν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψη οἱ κανόνες τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ὁδηγοῦ κρίσεως. Ἡ διάταξη αὐτή προβλέπει ὅτι ὁ δευτεροβάθμιος κριτής πρέπει νά ἀκούσει τόν πρῶτο κριτή καί τόν κρινόμενο ὑπάλληλο καί νά προβεῖ σέ κάθε χρήσιμη διαβούλευση. Ἡ προσφεύγουσα ἀγνοεῖ ἐάν ὁ Le Goy ἐζήτησε τήν γνώμη τοῦ πρώτου κριτοῦ· εἶναι ἐν πάση περιπτώσει βέβαιο ὅτι δέν προέβη σέ καμμία διαβούλευση.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀπαντᾶ ὅτι ὁ δευτεροβάθμιος κριτής ἄκουσε τόν πρῶτο κριτή, Munro, καθώς καί τήν προσφεύγουσα στίς 19 Ἰουνίου 1979. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψη τοῦ συνόλου τῶν στοιχείων πού διέθετε, περιλαμβανομένων καί τῶν πολυαρίθμων καί λεπτομερῶν ὑπηρεσιακῶν σημειωμάτων πού τοῦ εἶχε ἀπευθύνει ἡ προσφεύγουσα, ὁ κριτής εὐλόγως ἐθεώρησε ὅτι δέν ὑπῆρχε λόγος περαιτέρω διαβουλεύσεων.

β) Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἔκθεση κρίσεως

Πέμπτος, ἕκτος καί ἕβδομος λόγος ἀκυρώσεως: Σύμφωνα μέ τήν *προσφεύγουσα,* ἡ ἔκθεση κρίσεως δέν ἠδύνατο νά συνταχθεῖ ἀπό κριτή τῆς ΓΔ VII, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε τήν σχετική ἁρμοδιότητα καί ἐστηρίχθη σέ

ἀνακριβή ἤ ἐλλιπή πραγματικά στοιχεῖα. Περαιτέρω, ἡ ἔκθεση συνετάγη στήν ἀγγλική, ἐνῶ ὁ Ὁδηγός κρίσεως προβλέπει ὅτι πρέπει νά συντάσσεται στήν μητρική ἤ τήν συνήθη γλώσσα τοῦ ὑπαλλήλου.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀπαντᾶ στό ἐπιχείρημα αὐτό ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπό τόν Ὁδηγό κρίσεως

«οἱ κριτές δύνανται νά ἐκφράζονται στήν ἐπίσημη γλώσσα τῆς ἐκλογῆς τους. Ἐάν ἡ γλώσσα πού ἐπιλέγει ὁ κριτής εἶναι διαφορετική τῆς μητρικῆς ἤ τῆς κυρίας γλώσσας τοῦ κρινόμενου ὑπαλλήλου, χορηγεῖται σχετική μετάφραση ἐφ' ὅσον ζητηθεῖ».

Ἡ προσφεύγουσα δέν ἐζήτησε μετάφραση. Ἐπί πλέον, ἀπό τήν ἔκθεση κρίσεως προκύπτει ὅτι κατέχει πολύ καλά τήν ἀγγλική, γλώσσα στήν ὁποία συνετάγη ἡ ἔκθεση.

γ) Ὅσον ἀφορᾶ τήν τοποθέτηση τῆς προσφευγούσης στήν ΓΔ VII

Ὄγδοος λόγος ἀκυρώσεως: κατά τήν *προσφεύγουσα,* οἱ ἀποφάσεις τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976 καί 13ης Δεκεμβρίου 1978 περί τοποθετήσεώς της στήν ΓΔ VII ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1976 στεροῦνται σημασίας ἐν προκειμένω, ἐκτός ἐάν γιά τόν προσδιορισμό τοῦ κριτοῦ, τό Δικαστήριο ὄφειλε νά λάβει ὑπ' ὄψη τήν τυπική καί ὄχι τήν πραγματική τοποθέτηση. Στήν περίπτωση αὐτή, ἡ τοποθέτηση δέν ἀνταποκρίνεται πρός τήν πραγματικότητα, διότι ἡ προσφεύγουσα εἰργάσθη στήν ΓΔ V ἀπό τίς 29 Σεπτεμβρίου 1975 ἕως τίς 11 Ἀπριλίου 1977. Ἑπομένως, ἔπρεπε νά βαθμολογηθεῖ ἀπό κριτή τῆς ΓΔ V.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀπαντᾶ ὅτι ὁ προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν εἶναι, ἐν πάση περιπτώσει, τελείως ἀβάσιμος.

Ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ προσφεύγουσα, μέ ἀπόφαση τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976, εἶχε τοποθετηθεῖ ἐκ νέου στήν ΓΔ VII ἀπό 1ης Δεκεμβρίου ἰδίου ἔτους, ἄρα ὄχι ἀναδρομικῶς. Ἡ ἀπόφαση τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1978 εἶχε ὡς σκοπό νά διορθώσει δύο οὐσιαστικά σφάλματα καί ὄχι νά τροποποιήσει τήν τοποθέτηση τῆς ἐνδιαφερομένης. Ἀκόμα καί ἄν ἡ ἀπόφαση περί τοποθετήσεως εἶχε ἐκδοθεῖ τόν Ἀπρίλιο 1977, δηλαδή λιγότερο τῶν ἕξι μηνῶν πρίν ἀπό τό τέλος τῆς περιόδου κρίσεως, ἡ προσφεύγουσα δέν θά εἶχε κριθεῖ ἀπό βαθμολογητή τῆς ΓΔ V. Πράγματι, ἡ τοποθέτησή της στήν διεύθυνση αὐτή εἶχε προσωρινό χαρακτήρα καί, ἐπομένως, ἀπεκλείετο ἡ κρίση τῆς ἐνδιαφερομένης ἀπό ὑπάλληλο αὐτῆς τῆς γενικῆς διευθύνσεως.

Στήν ἀπάντησή της, ἡ *προσφεύγουσα* παρατηρεῖ ὅτι δέν εἶχε λόγο νά ἀσκήσει διοικητική ἔνσταση κατά τῶν ἀποφάσεων περί τοποθετήσεως, μέχρι τῆς προκειμένης διαδικασίας κατά τήν ὁποία γίνεται ἐπίκληση τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἐναντίον της. Μέχρι τότε, ἐθεωροῦντο ὡς οὐδέτερες.

IV — Προφορική διαδικασία

Οἱ διάδικοι ἀγόρευσαν κατά τήν συνεδρίαση τῆς 10ης Ἰουνίου 1982.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 8ης Ἰουλίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατετέθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 30 Ἀπριλίου 1981, ἡ Oberthür, μόνιμος ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἤσκησε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 179 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί τοῦ ἄρθρου 91 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ΕΚ (ἐφεξῆς: ὁ κανονισμός) προσφυγή μέ την ὁποία ζητεῖ τήν ἀκύρωση τῆς ἐκθέσεως κρίσεώς της γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1975 μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1977, τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβάθμιου κριτοῦ ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐν λόγω ἔκθεση καί τῶν ἀπό 29ης Νοεμβρίου 1976 καί 13ης Δεκεμβρίου 1978 ἀποφάσεων τοῦ διευθυντοῦ τοῦ προσωπικοῦ περί τοποθετήσεως τῆς προσφευγούσης στήν Γενική Διεύθυνση VII, ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1976.

2 Ἡ Oberthür ὑπηρέτησε στήν ΓΔ VII ἀπό 1ης Ἰουνίου 1972 μέχρι 1ης Ἰουνίου 1975, ἐν συνεχεία δέ ἐτοποθετήθη διαδοχικῶς καί προσωρινῶς στήν ὑπηρεσία περιβάλλοντος καί προστασίας τῶν καταναλωτῶν καί στό Εὐρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμεῖο τῆς ΓΔ V. Μέ ἀπόφαση τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976, ἐτοποθετήθη ἐκ νέου στήν ΓΔ VII «Μεταφορές», στήν γραμματεία τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1976, συνέχισε ὅμως νά ἐργάζεται στήν ΓΔ V μέχρι τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1977, ὁπότε ἀνέλαβε πράγματι ὑπηρεσία στήν ΓΔ VII. Ἐπειδή ἡ ἀπόφαση τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976 περιεῖχε ὁρισμένα σφάλματα, ἐλήφθη νέα ἀπόφαση στίς 13 Δεκεμβρίου 1978 μέ τήν ὁποία ἡ προσφεύγουσα ἐτοποθετήθη ἀναδρομικῶς στήν ΓΔ VII.

3 Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἔκθεση κρίσεως, ἡ προσφεύγουσα προβάλλει τρεῖς λόγους ἀκυρώσεως στηριζομένους στήν ἀναρμοδιότητα τῆς ΓΔ VII καί, ἐπομένως, ἑνός κριτοῦ αὐτῆς τῆς γενικῆς διευθύνσεως, στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο συνετάγη ἡ ἐν λόγω ἔκθεση, στό ὅτι ἐρείδεται σέ ἀνακριβή ἤ ἐλλιπή πραγματικά στοιχεῖα καί στό ὅτι συνετάγη στήν ἀγγλική, ἐνῶ κατά τόν Ὁδηγό κρίσεως πού εἶχε θεσπίσει ἡ καθ' ἧς, ἡ ἔκθεση κρίσεως ἔπρεπε νά συνταχθεῖ στήν μητρική ἤ τήν συνήθη γλώσσα τοῦ ὑπαλλήλου.

4 Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀπόφαση τοῦ δευτεροβάθμιου κριτοῦ, ἡ προσφεύγουσα ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ κριτής αὐτός δέν ἦταν ὁ ἁρμόδιος, ἐπειδή ἡ ἴδια ἡ ΓΔ VII δέν ἦταν ἡ ἁρμοδία γιά τήν σύνταξη τῆς ἐκθέσεως κρίσεώς της Γενική Διεύθυνση. Ἐν συνεχεία, παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐπιτροπή ἰσομεροῦς συνθέσεως γιά τίς κρίσεις δέν ἐξέφερε γνώμη ὡς πρός τήν οὐσία τῆς ἐν λόγω ἐκθέσεως κρίσεως καί ὅτι, ἐπομένως,

ὁ δευτεροβάθμιος κριτής ἔλαβε τήν ἀποφασή του χωρίς νά λάβει ὑπ' ὄψη τή γνώμη αὐτή, ἐνῶ ὄφειλε νά διαβιβάσει τήν ὑπόθεση στήν διοίκηση προκειμένου νά ληφθοῦν μέτρα ὥστε νά δυνηθεῖ νά ἀσκήσει τά καθήκοντά της ἡ ἐν λόγω ἐπιτροπή.

5 Ὅσον ἀφορᾶ τίς ἀποφάσεις τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976 καί τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1978 περί τοποθετήσεως τῆς προσφευγούσης στήν Γενική Διεύθυνση VII, ἡ προσφεύγουσα ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ μέν πρώτη ἀπόφαση περιέχει σφάλματα ἡ δέ δεύτερη, πού ἔχει ἀναδρομική ἰσχύ, δέν εἶναι ἔγκυρη διότι θίγει τά συμφέροντά της· ἡ ἀπόφαση αὐτή, πού ἀντικατέστησε τήν ἀπόφαση τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976, ἐλήφθη πράγματι γιά νά ὑπαγάγει τήν προσφεύγουσα στήν κρίση ἑνός κριτοῦ τῆς ΓΔ VII ἀντί κριτοῦ τῆς ΓΔ V πού θά ἦταν ἡ κατά τήν γνώμη τῆς προσφεύγουσας ἁρμοδία γενική διεύθυνση ἄν δέν ὑπῆρχε αὐτή ἡ δεύτερη ἀπόφαση.

Ἐπί τῶν ἀποφάσεων τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976 καί 13ης Δεκεμβρίου 1978

6 Πρέπει νά ἐξετασθεῖ κατά πρῶτο τό αἴτημα περί ἀκυρώσεως τῶν ἀποφάσεων τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976 καί 13ης Δεκεμβρίου 1978, πού δύνανται νά ἔχουν ἐπιρροή ἐπί τῶν ἄλλων αἰτημάτων τῆς προσφυγῆς.

7 Μέ τήν ἀπόφαση τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976, ὁ διευθυντής τοῦ προσωπικοῦ ἀπεφάσισε τά ἀκόλουθα:

«1. Πρός τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, ἡ ὑπαγωγή τῆς θέσεως Β/3-2 καί τοῦ κατόχου της, Dominique Oberthür (ἀτομ. ἀριθ. 11 437), ἐκτάκτου ὑπαλλήλου μέ βαθμό Β/3 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

Παλαιά τοποθέτηση: Διεύθυνση V-B
«Ἀπασχόληση καί ἐπαγγελματική ἐπιμόρφωση»

Νέα τοποθέτηση: Γενική Διεύθυνση VII
«Μεταφορές» Γραμματεία τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ.

2. Ἡ ἀπόφαση αὐτή ἰσχύει ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1976.

3. Μέ τήν ἀπόφαση αὐτή τίθεται τέρμα στήν προσωρινή τοποθέτηση πού εἶχε κοινοποιηθεῖ τήν 1η Ὀκτωβρίου 1975.»

8 Ἡ ἀπόφαση αὐτή περιεῖχε δύο σφάλματα. Τό πρῶτο συνίστατο στό ὅτι ἡ προσφεύγουσα δέν ἦταν ἔκτακτη ἀλλά μόνιμη ὑπάλληλος. Τό δεύτερο συνίσταται στό ὅτι ἡ παλαιά τοποθέτηση τῆς προσφευγούσης δέν ἦταν: Γενική Διεύθυνση V-B «Ἀπασχόληση καί ἐπαγγελματική ἐπιμόρφωση» ἀλλά Διεύθυνση V-B «Εὐρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμεῖο».

9 Πάντως ἡ προσφεύγουσα δέν ἀμφισβήτησε τό κύρος τῆς ἀποφάσεως ἐντός τῆς προθεσμίας πού καθορίζεται στόν κανονισμό καί, ἐπομένως, ἡ προσφυγή ἀκυρώσεως εἶναι ἀπαράδεκτη. Ἀκόμα καί ἄν τό περί ἀκυρώσεως αἴτημα ἦταν παραδεκτό, δέν εἶναι βάσιμο. Πράγματι, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφαση προσδιορίζει τήν προσφεύγουσα μέ τό ἐπώνυμο καί τά ὀνόματά της καθώς καί τόν προσωπικό της ἀριθμό· ἡ νέα τοποθέτησή της καί ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς τοποθετήσεως αὐτῆς καθορίζονται ἐπακριβῶς. Ἄρα ἡ προσφεύγουσα δέν ἠδύνατο νά ἀμφιβάλει ὡς πρός τήν ἐνέργεια τῆς ἀποφάσεως καί ἐπομένως τό περί ἀκυρώσεως αἴτημα δέν εἶναι βάσιμο.

10 Μέ τήν ἀπό 13ης Δεκεμβρίου 1978 ἀπόφαση, ὁ διευθυντής τοῦ προσωπικοῦ ἀκύρωσε καί ἀντικατέστησε τήν ἀπόφαση τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976. Ἀντίθετα μέ τήν πρώτη ἀπόφαση, ἡ ἰδιότης καί ἡ παλαιά τοποθέτηση τῆς προσφευγούσης ἀνεφέροντο ὀρθῶς, αὐτή ὅμως ἡ ἀπόφαση δέν ἀποτελοῦσε παρά διόρθωση τῶν σφαλμάτων τῆς πρώτης καί ἐπιβεβαίωση τῶν ἀποτελεσμάτων της. Ἀπό τά ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι, ἐλλείψει τῆς δευτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως, ἡ προσφεύγουσα ἐγκύρως εἶχε τοποθετηθεῖ στήν ΓΔ VII καί, ἐπομένως, δέν ἔχει συμφέρον νά ζητήσει τήν ἀκύρωσή της. Ἐν πάση περιπτώσει, ἡ προσφεύγουσα δέν προσέβαλε τήν ἀπόφαση ἐντός τῆς προθεσμίας πού τάσσει ὁ κανονισμός καί, ἐπομένως, τό περί ἀκυρώσεως αἴτημα εἶναι ἀπαράδεκτο.

11 Ἀπό τά ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι τό αἴτημα περί ἀκυρώσεως τῶν ἀποφάσεων τῆς 29ης Νοεμβρίου 1976 καί τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1978 εἶναι ἀπορριπτέο ὡς ἀπαράδεκτο καί ἐν πάση περιπτώσει ὡς ἀβάσιμο.

Ἐπί τῆς ἐκθέσεως κρίσεως

12 Ὁ πρῶτος ἀπό τούς προβαλλομένους λόγους γιά τήν ἀκύρωση τῆς ἐκθέσεως κρίσεως εἶναι ἡ ἀναρμοδιότης τοῦ Munro, ἱεραρχικοῦ προϊσταμένου τῆς προσφευγούσης στή διεύθυνση ΓΔ VII, γιά τήν σύνταξη τῆς ἐκθέσεως. Ὁ λόγος αὐτός ἔχει δύο σκέλη. Τό πρῶτο συνίσταται στό ὅτι, ἐπειδή οἱ ἀποφάσεις τῆς

29ης Δεκεμβρίου 1976 καί 13ης Δεκεμβρίου 1978 εἶναι ἀνίσχυρες, ἡ προσφεύγουσα εἶχε τοποθετηθεῖ στήν ΓΔ V γιά ὅλη τήν περίοδο κρίσεως, δηλαδή ἀπό 1ης Ἰουλίου 1975 μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1977. Στό δεύτερο σκέλος ὑποστηρίζεται ὅτι ἀκόμα καί ἄν εἶχε τοποθετηθεῖ στήν ΓΔ VII ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1976, ἡ ἔκθεση κρίσεως δέν ἔπρεπε νά καταρτισθεῖ ἀπό κριτή αὐτῆς τῆς γενικῆς διευθύνσεως λόγω τοῦ γεγονότος ὅτι μόλις τόν Ἀπρίλιο 1977 ἄρχισε πάλι νά ἐργάζεται στήν ΓΔ VII καί, ἐπομένως, δέν παρέμεινε στήν γενική αὐτή διεύθυνση παρά μόνο λίγο περισσότερο ἀπό δύο μῆνες ἀπό τήν περίοδο κρίσεως.

13 Ὅσον ἀφορᾶ τό πρῶτο σκέλος αὐτοῦ τοῦ λόγου ἀκυρώσεως ἀρκεῖ νά παρατηρηθεῖ ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπό τίς ἀνωτέρω σκέψεις, οἱ προσβαλλόμενες ἀποφάσεις ἦταν ἔγκυρες.

14 Ὅσον ἀφορᾶ τό δεύτερο σκέλος αὐτοῦ τοῦ λόγου ἀκυρώσεως, ἀπό τίς γενικές διατάξεις περί ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ κανονισμοῦ (ἐφεξῆς: γενικές διατάξεις) προκύπτει ὅτι ἄν κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀναφορᾶς μεταβληθεῖ ἡ τοποθέτηση τοῦ κρινομένου ὑπαλλήλου, στήν κρίση προβαίνει ὁ κατά τόν χρόνο αὐτῆς ἱεραρχικός προϊστάμενός του, ἐφ' ὅσον ἔχει παρέλθει διάστημα πλέον τῶν ἕξι μηνῶν ἀπό τήν ἀλλαγή τοποθετήσεως. Ἡ προσφεύγουσα ἐτοποθετήθη στήν ΓΔ VII ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1976, δηλαδή περισσότερο ἀπό ἕξι μῆνες πρίν ἀπό τό τέλος τῆς περιόδου κρίσεως. Ἐπομένως, ἡ ἔκθεση ἔπρεπε νά συνταχθεῖ ἀπό τόν Munro, ἱεραρχικό προϊστάμενό της στήν ΓΔ VII καί ὄχι ἀπό κριτή τῆς ΓΔ V.

15 Η προσφεύγουσα ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἔκθεση εἶναι ἀνίσχυρη ἐπειδή δέν ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ προϊσταμένου της στήν ΓΔ V, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 τῶν γενικῶν διατάξεων. Ὅπως προκύπτει ὅμως ἀπό τήν δικογραφία, ἐζητήθη ἡ γνώμη τοῦ ἱεραρχικοῦ προϊσταμένου τῆς προσφευγούσης στήν ΓΔ V, Wathelet, ὁ ὁποῖος καί συνεφώνησε μέ τήν ἔκθεση. Τό ἴδιο συνέβη καί μέ τόν Van Heesen, ἄμεσο προϊστάμενο τῆς προσφευγούσης στήν ΓΔ VII.

16 Περαιτέρω, ἡ προσφεύγουσα ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἔκθεση κρίσεως εἶναι ἄκυρη, ἐπειδή εἶναι συντεταγμένη στήν ἀγγλική, ἐνῶ ὁ Ὁδηγός κρίσεως προβλέπει ὅτι τό χρησιμοποιούμενο ἔντυπο πρέπει νά εἶναι διατυπωμένο στήν μητρική ἤ τήν

κυρία γλώσσα τοῦ κρινομένου ὑπαλλήλου. Κατά τήν προφορική διαδικασία, ἡ προσφεύγουσα ἀπέσυρε αὐτόν τόν λόγο ἀκυρώσεως. Ἑπομένως, παρέλκει ἡ ἐξέτασή του.

17 Δεδομένου ὅτι οἱ λόγοι ἀκυρώσεως ὅσον ἀφορᾶ τήν ἔκθεση κρίσεως εἶναι ἀδάσιμοι, τό περί ἀκυρώσεως αἴτημα εἶναι ἀπορριπτέο.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν κρίση ἀπό τό δευτεροβάθμιο κριτή

18 Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀπόφαση τοῦ δευτεροβάθμιου κριτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπεκύρωσε τήν ἔκθεση κρίσεως πού εἶχε συντάξει ὁ Munro, ἡ προσφεύγουσα προβάλλει τούς ἑξῆς λόγους ἀκυρώσεως:

(1) ὁ δευτεροβάθμιος κριτής, Le Goy, δέν εἶναι ὁ ἁρμόδιος διότι ἡ ΓΔ VII δέν εἶναι ἡ ἁρμοδία γενική διεύθυνση γιά τήν σύνταξη τῆς ἐκθέσεως κρίσεως·

(2) ὁ δευτεροβάθμιος κριτής δέν ἠδύνατο νά λάβει ἀπόφαση, ἀφοῦ ἡ ἐπιτροπή ἰσομεροῦς συνθέσεως γιά τίς κρίσεις δέν εἶχε ἐκφέρει γνώμη·

(3) ἡ ἀπόφαση τοῦ δευτεροβάθμιου κριτοῦ στηρίζεται σέ πραγματικά στοιχεῖα ἀνακριβή, ἐσφαλμένως ἑρμηνευθέντα ἤ ἐλλιπή·

(4) ἡ ἀπόφαση εἶναι ἄκυρη διότι δέν ἐλήφθη σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 7 τοῦ Ὁδηγοῦ κρίσεως, κατά τόν ὁποῖο ὁ δευτεροβάθμιος κριτής πρέπει νά ἀκούσει τόν πρῶτο κριτή καί τόν κρινόμενο ὑπάλληλο καί νά προβεῖ σέ κάθε χρήσιμη διαβούλευση.

19 Ὅσον ἀφορᾶ τόν πρῶτο λόγο ἀκυρώσεως, ἀπό τίς ἀνωτέρω σκέψεις προκύπτει ὅτι ἁρμόδιοι εἶναι ὁ κριτής καί ὁ δευτεροβάθμιος κριτής τῆς ΓΔ VII καί ὅτι, ἑπομένως, ὁ λόγος αὐτός εἶναι βάσιμος.

20 Σημειωτέον περαιτέρω, ὅτι μέ ἔγγραφο τῆς 15ης Μαΐου 1979, ὁ Pratley, προϊστάμενος τοῦ τμήματος «Ἀτομικά δικαιώματα, προνόμια» ἐπληροφόρησε τήν προσφεύγουσα ὅτι, σέ περίπτωση πού θά ἐπιθυμοῦσε νά προσφύγει στόν δευτεροβάθμιο κριτή, τήν ἰδιότητα αὐτή εἶχε ὁ γενικός διευθυντής τῶν μεταφορῶν.

21 Στίς 23 Μαΐου 1979, ή προσφεύγουσα άπηύθυνε πρός τόν Le Goy, γενικό διευθυντή τῶν μεταφορῶν, μακροσκελές ἔγγραφο, ὅπου ἀναφέρει τήν ἀνωτέρω πληροφορία τοῦ Pratley, σχετικά μέ τόν δευτεροβάθμιο κριτή.

22 Μέ ἔγγραφο τῆς 12ης Ἰουνίου 1979, ὁ Le Goy ἐρώτησε τήν προσφεύγουσα ἐάν ἀπηυθύνετο πρός αὐτόν ὡς δευτεροβάθμιο κριτή καί, σέ καταφατική περίπτωση, νά ὁρίσει συνέντευξη. Ἀπό τήν δικογραφία προκύπτει ὅτι ὁρίσθη ἡ συνέντευξη καί ὅτι στίς 19 Ἰουνίου 1979 ἡ προσφεύγουσα συνηντήθη μέ τόν Le Goy, παρουσία καί τοῦ Munro. Ὕστερα ἀπό τήν συνάντηση αὐτή, ἡ προσφεύγουσα ἐξήτησε νά ἐπιληφθεῖ ἡ ἐπιτροπή ἰσομεροῦς συνθέσεως γιά τίς κρίσεις.

23 Φαίνεται ὅτι ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς ἰσομεροῦς συνθέσεως γιά τίς κρίσεις ἡ προσφεύγουσα προσεπάθησε νά ἐγείρει ζήτημα ὅσον ἀφορᾶ τό κύρος τῆς κρίσεώς της ἀπό κριτή τῆς ΓΔ VII. Ἀφοῦ ἡ ἐπιτροπή δέν ἠδυνήθη νά ἐκφέρει γνώμη ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ, ὁ δευτεροβάθμιος κριτής ἐπεκύρωσε τήν ἔκθεση κρίσεως.

24 Ὁ ὁδηγός κρίσεως δέν προβλέπει τήν ἀκολουθητέα διαδικασία γιά τήν περίπτωση κατά τήν ὁποία ἡ ἐπιτροπή ἰσομεροῦς συνθέσεως, καίτοι ἐπιλαμβάνεται προσηκόντως, δέν ἐκφέρει γνώμη. Προβλέπει τήν περίπτωση, ὅπου ἡ ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι δέν πρέπει νά δεχθεῖ τίς παρατηρήσεις πού διατυπώνει ὁ ὑπάλληλος. Στήν περίπτωση αὐτή, ἡ ἐκφραζομένη γνώμη τίθεται στό ἀρχεῖο ἄνευ ἑτέρου.

25 Πρέπει νά παρατηρηθεῖ ὅτι ἐλλείψει γνώμης τῆς ἐπιτροπῆς ἰσομεροῦς συνθέσεως, ἡ ὁποία ἐθεώρησε ὅτι δέν ἠδύνατο νά ἐκφέρει γνώμη, ὁ δευτεροβάθμιος κριτής δέν ὑπεχρεοῦτο νά ἀπόσχει ἀπό τό νά λάβει ὁ ἴδιος τήν ἀπόφαση ἐπικυρώσεως ἤ τροποποιήσεως τῆς ἐκθέσεως. Ἑπομένως ὁ λόγος ἀκυρώσεως ἐκ τῆς ἐλλείψεως γνώμης τῆς ἐπιτροπῆς ἰσομεροῦς συνθέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

26 Ὅσον ἀφορᾶ τό λόγο ἀκυρώσεως περί τῶν φερομένων πραγματικῶν σφαλμάτων, παρατηρεῖται ὅτι τά προβαλλόμενα αὐτά σφάλματα ἀφοροῦν τήν παράλειψη νά περιληφθοῦν στήν ἔκθεση παρατηρήσεις ὁρισμένων ὑπαλλήλων καί τήν ἐσφαλμένη ἐκτίμηση ἀπό τόν κριτή καί ἀπό τόν δευτεροβάθμιο κριτή τῶν προσόντων τῆς προσφευγούσης. Ὁ λόγος αὐτός δέν δύναται νά γίνει δεκτός. Ὁ κριτής δέν ὑποχρεοῦται νά περιλάβει στήν ἔκθεση τίς παρατηρήσεις ὅλων τῶν

ὑπαλλήλων τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ γνώμη, ὅσον ἀφορᾶ δέ τήν ἐκτίμηση τῶν προσόντων τῆς προσφευγούσης, ἔργο τοῦ Δικαστηρίου δέν εἶναι νά ὑποκατασταθεῖ στόν κριτή ἤ στόν δευτεροβάθμιο κριτή.

27 Ἀπό τίς προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ὅτι ἡ προσφυγή εἶναι ἀπορριπτέα.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

28 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 69, παράγραφος 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα. Σύμφωνα ὅμως μέ τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγῶν ὑπαλλήλων τῶν Κοινοτήτων, τά ὄργανα φέρουν τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικά του δικαστικά ἔξοδα.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 28 Ὀκτωβρίου 1982.

Κατ' ἐντολή τοῦ γραμματέως

H. A. Rühl

Κύριος ὑπάλληλος διοικήσεως

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

A. O'Keeffe